

Iedere verdachte
heeft een geheim,
maar is het ook
de waarheid...?

NIET VERDER VERTELLEN

ROZ NAY

XANDER THRILLER

1

Ik zit al de hele ochtend op het politiebureau, waar ze me vragen stellen over Saskia. Elk uur komt er een nieuwe agent, met een nieuw blok papier en een volle kop koffie. Ze geven vast als een estafettestukje hetzelfde brein door bij de deur, want geen van hen wijkt af van het script. ‘Kent u haar goed? Heeft u enig idee waar ze kan zijn? Bent u van streek? Boos? Wat zijn uw gevoelens voor meneer Parker? Zou u uw relatie met hem omschrijven als... goed?’ Altijd een stilte voor het bijvoeglijk naamwoord.

Dat is het nou net: het klinkt alsof ze vragen stellen over Saskia, maar alles leidt uiteindelijk naar de relatie tussen meneer Parker en mij. De politie wil weten of ik van hem houd en ze vragen het alsof het een doodeenvoudige verklaring is in plaats de ingewikkeldste. Maar mijn definitie van liefde is heel anders dan die van hen. Taal verbindt ons niet

langer; in de loop van de tijd zijn de belangrijke woorden uitgehold en afgezwakt, omgebogen tot ze alle kracht verloren. Ik geloof eerlijk gezegd niet dat ze weten wat ze vragen.

Meneer Parker. Grappig om zijn naam zo te horen. Voor mij is hij HP en zal dat altijd blijven. In de uren dat ik in deze kamer zit met ondervragers met kille gezichten, mis ik hem het meest. Ik heb niets verkeerd gedaan en tot ik weet wat er is gebeurd, zeg ik niets. Ik zweer dat ik de waarheid en niets dan de waarheid zou vertellen, maar het lijkt wel alsof ze een puzzel proberen op te lossen door zich op één stukje te fixeren, alsof het voor ze van vorm zal veranderen als ze er maar lang genoeg in prikken met hun apenduimen. Ze zitten met gebogen hoofd en anticiperen op mijn antwoorden door ze alvast op te schrijven voordat de woorden van mij zijn. Ik vraag me af of het uitmaakt wat ik ze vertel.

De gladde muren van deze ruimte gaan naadloos over op de vloer; je ziet niet waar het een eindigt en het ander begint. Het enige menselijke teken bevindt zich op de muur aan mijn linkerkant: een regel graffiti in hartstochtelijke zwarte hoofdletters. DE NEIGING TOT DESTRUCTIE IS CREATIEF. Ik kijk er al de hele ochtend naar en ik maak me zorgen om wie hier voor me zat en wat diegene heeft uitgespookt.

De enige meubels zijn een chromen tafel en vier stoelen met rubbers aan de poten ter voorkoming van krassen. Boven de deur sleept een klok zijn lange wijzer langs de seconden. In de linkerbovenhoek hangt een videocamera. Het rode lampje knipoogt naar me. Hoog aan mijn rechterkant is een raam, dat niet open kan. De lange, smalle ruit glanst als een terrarium in een dierenwinkel. Daar buiten moet de parkeerplaats van het politiebureau zijn. Ik hoor vaak portieren dichtslaan.

Aan deze gang zijn nog meer verhoorkamers. Dat moet wel, want telkens wanneer de agenten een deur openen zuigt de lucht naar binnen. Wie wordt er in die kamers onder-

vraagd? Ik zal niet de enige zijn die is binnengebracht.

Om twaalf uur 's middags sturen ze weer een nieuwkomer naar binnen. Deze is in pak met een naambadge op zijn rechterzak geklemd.

'Hallo, Angela.' J. Novak bestudeert het klembord op zijn schoot.

Hij schrijft de tijd op in vierentwintiguursnotering en vult zijn naam in op de stippellijn. J van James? John? Jekyll? Zijn bakkebaarden zijn geschoren, zodat zijn haar in een aparte streep over zijn oren valt.

'Hoe voel je je vanochtend?' Hij schraapt zijn keel en zijn adamsappel komt een keer omhoog. 'Ik ben rechercheur Novak. Er is mij gevraagd de leiding te nemen omdat ik gespecialiseerd ben in moordzaken.' Hij zucht als een soort verontschuldiging voor zijn talenten. 'Hier, je water en eten.' Hij reikt een flesje water en twee mueslirepen aan. Als ik niet reageer, legt hij ze voorzichtig op tafel. 'Luister, het is echt belangrijk dat je gaat praten om ons te helpen Saskia te vinden. Als je de gaten kunt invullen, kunnen we je dossier sluiten.' Zijn pen tikt ritmisch op het klembord. De dop is plat gekauwd.

'Ik heb een vraag.' Mijn stem weerkaatst tegen de muren van vinyl. Rechercheur Novaks wenkbrauwen schieten omhoog.

'Kom maar op,' zegt hij, alsof we samen in het café zitten.

'Wil je écht weten wat er is gebeurd?' zeg ik zacht. Dat is altijd de enige echt belangrijke vraag.

Novak glimlacht, zijn lippen in een strak lijntje, en trekt de mouwen van zijn jasje over de manchetten van zijn overhemd. Hij legt zijn handen plat aan beide zijden van het papier en de pen ligt er horizontaal boven, als een lepel bij een couvert. Hij is klaar om te worden gevoerd.